

Arrest

nr. 308 703 van 24 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Rue Saint-Bernard 96-98
1060 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. DE BLOCK loco advocaat P. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 29 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: verweerder of het CGVS) op 11 mei 2023.

Op 8 juni 2023 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1998 in G., in het district P. van de provincie Nangarhar. Toen u twee of drie jaar was verhuisde u met uw gezin naar Naser Bagh in Pakistan, waar u ongeveer drie of vier jaar woonde. Daarna verhuisde u met uw gezin naar Narinj Bagh in het district Pachieragam van de provincie Nangarhar in Afghanistan waar jullie ongeveer zes of zeven jaar woonden. Daarna bouwde uw familie een huis in Mawlawi

Khalis Family, in het district Behsud van de provincie Nangarhar, en verhuisden jullie naar daar. U woonde in Mawlawi Khalis Family tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat uw vader werkte als departementshoofd op de dienst bevolkingsregistratie in Jalalabad. Zes jaar voor de machtsovername was er een bomaanslag in Jalalabad, dichtbij het werk van uw vader, waarbij u en uw vader aanwezig waren. U raakte gewond. Acht of negen maanden na die aanslag las u een bericht op de gsm van uw vader, waarin stond dat hij met zijn werk moest stoppen. In die periode kreeg uw vader ook een telefoonoproep, waarna hij onmiddellijk droevig werd. U vroeg uw vader wat er was, maar hij zei dat alles oké is. Uw paternale oom J. heeft daarop uw vader gezegd met zijn werk te stoppen. Daarna vertelden uw vader en paternale oom u op tijd thuis te komen. Na die bomaanslag bleef uw vader wel werken en keerde hij 's avonds altijd terug naar het hoofdkwartier van de politie en kwam hij maar drie nachten per week naar huis. Op de dag van de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 werd u wakker om tien uur 's ochtends en vroeg u uw moeder waar uw vader was. Uw moeder zei u dat iemand uw vader had gebeld en dat hij naar buiten was gegaan en niet was teruggekomen. Uw vader had tegen uw moeder gezegd dat een vriend hem had gebeld en dat hij naar hem ging. U en uw familie wachtten een hele dag en 's avonds belden jullie uw vader, maar zijn telefoon stond uit. De volgende ochtend belden jullie opnieuw maar zijn telefoon stond nog steeds uit.

Die namiddag kwamen vier Taliban naar uw huis, klopten aan uw deur waarop u naar buiten ging. Ze vroegen u waar uw vader was en u vertelde hen over zijn telefoon die uit stond. Jullie belden opnieuw uw vader maar zijn telefoon was nog steeds uit en daarop gingen de Taliban weg.

De volgende avond kwamen vier Taliban opnieuw en ze vroegen naar uw vader. Drie van die Taliban gingen binnen en doorzochten uw huis, op zoek naar uw vader, maar ze vonden hem niet. Ze probeerden u vervolgens mee te nemen maar uw moeder en zussen hielden u vast, waarop de Taliban hun commandant belden. Die commandant zei hen dat ze de volgende dag moesten terugkeren en, als uw vader er dan niet was, dat ze u dan moesten meenemen. De volgende ochtend bent u naar Kabul gevlucht, vanwaar u via Nimruz naar Iran ging.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan op 19 augustus 2021. U kwam aan in België op 28 december 2021 en diende hier op 29 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog twaalf of dertien keer naar uw huis, op zoek naar u. De dag van uw vertrek zijn de Taliban teruggekomen, met nieuwe Taliban en ze vroegen uw familie waar u was, waarop die zeiden dat u uw vader was gaan zoeken. Ongeveer vijf maanden na uw vertrek verhuisde uw familie voor twee maanden naar Pachir in het district Khogyani, waarna ze naar Mawlawi Khalis Family terugkeerden. In Pachir werden ze één keer bezocht door de Taliban en ook na hun terugkeer naar Mawlawi Khalis Family werden ze nog een keer bezocht door de Taliban, die op zoek waren naar u. De Taliban waren ook te weten gekomen dat u momenteel in Europa verblijft, waarop ze heel boos werden. Daarop zou uw familie hen gezegd hebben dat u naar Pakistan ging in plaats van naar Europa. Uw broer I. had de Taliban tijdens een van die bezoeken gevraagd waarom ze altijd naar hun huis kwamen, waarop ze hem sloegen. Uw broers I. en M. leven momenteel op verschillende plaatsen en verhuizen uit vrees voor de Taliban telkens van uw huis in Mawlawi Khalis Family, naar het huis van uw paternale oom J. in Kabul, het huis van uw maternale oom S. K. in Jalalabad en het huis van uw paternale oom A. G. in Khogyani.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) een kopie van uw paspoort, (3) kopieën van zes documenten in verband met uw schoolopleiding in Afghanistan, (4) een kopie van de taskara van uw vader, (5) kopieën van negentien werkdocumenten van uw vader, (6) uw loonfiches van uw werk in België van de jaren 2022 en 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

U stelt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u de zoon bent van iemand die werkte voor de voormalige Afghaanse overheid, namelijk het departement voor de bevolkingsregistratie (CGVS, p. 5-6; CGVS, p. 13-14; Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat uw vader voor de bevolkingsregistratie werkte sinds 1381 (i.e. 2002-2003, zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1), waar hij enkele keren promoveerde totdat hij in 1389 (i.e. 2010-2011, zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2) diensthoofd werd, wat hij bleef tot de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel; CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader taskara's moest verifiëren om te achterhalen welke authentiek waren en welke niet (CGVS, p. 16). Wanneer leden van Daesh of de Taliban, of mensen uit Pakistan een Afghaanse taskara wilden aanvragen om zich zo bij het leger of de overheid aan te sluiten, rapporteerde hij die mensen bij het rekruteringsdepartement, die verder bekeken wat ze met die informatie deden (CGVS, p. 16). U stelt dat uw vader bang was omwille van zijn werk als rapporteur van leden van de Taliban en Daesh (CGVS, p. 18), maar slaagt er allerminst in aannemelijke en geloofwaardige verklaringen af te leggen over vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader omwille van zijn werk bij de bevolkingsregistratie. Tijdens uw vrij relaas bespreekt u op geen moment de problemen die uw vader heeft gekend voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (CGVS, p. 13-14; zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel). Slechts wanneer u wordt gevraagd over de woonplaatsen van uw vader wanneer hij bij de bevolkingsregistratie werkte, werpt u die problemen op (CGVS, p. 19), alhoewel op vage wijze. Zo verklaart u dat hij slechts drie keer per week na zijn werk naar huis kwam, met voorzorgen, nadat "hij problemen gekregen" had (CGVS, p. 19). Gevraagd welke problemen hij dan had gekregen, verwijst u aanvankelijk naar het werk van uw vader in verband met de rapportering van mensen die illegitiem een taskara aanvragen (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd dat verder te concretiseren, stelt u vaagweg dat die mensen uw vader "onder verdenking" hebben gesteld (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw vader ooit concrete problemen heeft gekend door zijn werk en die rapportering, verklaart u dat uw vader en u slachtoffer werden van een bom die ontplofte nabij jullie auto (CGVS, p. 19), zes jaar voor de machtsovername door de Taliban (CGVS, p. 20). U stelt evenwel uitdrukkelijk dat jullie niet wisten wie het doelwit van die bomaanslag was (CGVS, p. 19). Ook blijft u bijzonder vaag over bedreigingen na die bomaanslag. Zo verklaart u dat u acht of negen maanden na die bomaanslag een bericht las op de telefoon van uw vader waarin stond dat, als uw vader heel wilde blijven, hij moest stoppen met werken (CGVS, p. 19). Gevraagd of er nog iets in dat bericht stond, stelt u plots: "Enkel deze zaken, die brief kwam en ik heb die onmiddellijk geopend en mijn vader heeft nooit informatie over die dreiging thuis gegeven en dan later werd hij niet blij dat ik die brief thuis had geopend" (CGVS, p. 20). Wanneer u daarop wordt gevraagd of de bedreiging een brief of een bericht op zijn telefoon was, stelt u dat hij "allebei gekregen" heeft en dat u zelf het bericht had gelezen (CGVS, p. 20). U verklaart dat u niet weet wanneer de brief kwam, maar zegt wel duidelijk: "hij heeft brieven gekregen, maar ik heb alleen maar het bericht gelezen. Hij vertelde ons nooit over de brieven. Hij heeft deze zaken nooit thuis gesproken" (CGVS, p. 20). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u dan weet dat hij ook brieven heeft gekregen, stelt u dat u slechts denkt dat hij ook brieven heeft gekregen (CGVS, p. 20). Wat later oppert u dat uw vader "ook telefoontjes misschien" had gekregen (CGVS, p. 20). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen over de bedreigingen die uw vader kreeg na de bomaanslag, doen de wenkbrauwen fronsen en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over problemen die hij had omwille van zijn werk voor de voormalige overheid grondig. Verder legt u slechts vage en hypothetische verklaringen af over het verband tussen de bomaanslag, het berichtje en de mensen die uw vader rapporteerde. Zo weet u niet van wie dat berichtje acht of negen maanden na de bomaanslag was gekomen (CGVS, p. 19-20), en kan u dus niet eenduidig zeggen dat het iets te maken had met het werk van uw vader. Gevraagd of uw vader ooit iets hoorde van de mensen die zich wilden aansluiten bij de overheid met een valse taskara, stelt u slechts hypothetisch: "Misschien waren ze achter dat bericht" (CGVS, p. 20). U hebt uw vader daarover echter nooit meer informatie gevraagd, maar stelt plots dat uw vader op een dag gebeld werd, acht tot tien maanden na de bomaanslag, waarna hij erg droevig werd (CGVS, p. 20-21). Na dat telefoontje heeft uw paternale oom J uw vader aangeraden met zijn werk te stoppen, maar ook aan uw paternale oom hebt u nooit meer informatie over de problemen van uw vader gevraagd (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden uw paternale oom J uw vader aanmaande te stoppen met werken, stelt u wederom hypothetisch: "Mijn vader heeft een telefoontje gekregen en dan werd hij onmiddellijk droevig. Misschien heeft mijn vader mijn oom J ingelicht en dan vertelde J om met zijn werk te stoppen" (CGVS, p. 21). Uw vage en hypothetische verklaringen over dat eventuele verband tussen de bomaanslag, het berichtje en het werk van uw vader, tasten de geloofwaardigheid van zijn problemen in Afghanistan grondig aan. Bovendien dient daarbij opgemerkt te worden dat u op de DVZ nog niets had verteld over dat berichtje of telefoontje na de bomaanslag (CGVS Vragenlijst, vraag 5) en dat u die elementen ook niet noemde tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 13-14). Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u op de DVZ alles zo kort mogelijk

moest bespreken (CGVS, p. 23) en dat de protection officer op het CGVS eerder had gezegd dat die elementen later nog aan bod zouden komen (CGVS, p. 23). In het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS begon u inderdaad uw problemen in Afghanistan uiteen te zetten, waarna de protection officer u uitlegde dat u later uitgebreid de tijd zou krijgen om uw problemen te bespreken (CGVS, p. 5-6). Aangezien u na uw vrij relaas echter stelde dat u alle redenen had gegeven waarom u internationale bescherming aanvraagt (CGVS, p. 14), kan uw uitlegging dat de protection officer zei dat die elementen later aan bod zouden komen, geen verschoning bieden voor het feit dat u die elementen niet eerder ter sprake bracht. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die elementen verder op de helling gezet. Op de DVZ stelde u daarenboven slechts: "Voor de val van de regering, +/- 6 jaar geleden, ontplofte er een bom in de stad. De auto van mijn vader stond vlak naast de bomaanslag. Ik raakte gewond en ik weet niet of deze aanslag tegen ons was of niet" (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Het feit dat u dat berichtje of telefoontje na de bomaanslag niet vernoemde op de DVZ en er expliciet zei dat u niet weet of de aanslag tegen jullie gericht was, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens onderuit. Indien u er wel van overtuigd zou zijn dat er een dergelijk verband bestaat, kan verwacht worden dat u er eenduidige verklaringen over kan afleggen, zowel op de DVZ als op het CGVS. Zodoende slaagt u er niet in een vrees voor vervolging in hoofde van uw vader omwille van zijn werk voor de voormalige overheid, aannemelijk of geloofwaardig te maken. Wat de problemen van uw vader die hij kende voor de machtsovername door de Taliban betreft, dient er eveneens op gewezen te worden dat de Taliban en Daesh volgens uw verklaringen aanwezig waren in de stad Jalalabad en overal in Nangarhar (CGVS, p. 10) en zodoende wel de kans hadden om verdere actie tegen uw vader te ondernemen. Zo werden er twee à drie keer per week mensen gedood door de Taliban of Daesh, en u stelt onmiskenbaar: "deze feiten zijn ook in MKF [Mawlawi Khalis Family] gebeurd" (CGVS, p. 11). U noemt een moordaanslag op een persoon die vermoedelijk voor de overheid werkte, twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, in de namiddag, op 15 minuten wandelafstand van uw huis (CGVS, p. 11) en geeft ook het voorbeeld van twee politieagenten die in Shawkat Ali Shi, op 30 minuten rijden van uw huis, doodgeschoten werden, twee jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 11). Over uw vader stelt u dat hij tijdens zijn werk in Jalalabad drie keer per week naar huis kwam met voorzorgen omwille van zijn vrees voor de Taliban en Daesh (CGVS, p. 18). Aangezien uw vader wel nog naar huis kwam, slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de Taliban of Daesh in die periode nooit meer ondernamen tegen hem, indien zij het werkelijk op uw vader gemunt hadden omwille van zijn werk, zoals u doet uitschijnen (zie boven). Gelet op uw verklaringen in verband met de veiligheidssituatie in Jalalabad en Mawlawi Khalis Family, waren ze daar alleszins toe in staat. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat die bomaanslag heeft plaatsgevonden, waarover u voor de goede orde niet met zekerheid kan zeggen dat die verband houdt met het werk van uw vader (zie boven), en dat uw vader daarna niet vaak naar huis kwam (CGVS, p. 22). Gelet op uw verklaringen over aanslagen in en nabij Mawlawi Khalis Family (CGVS, p. 10-11), slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw vader daar nog jaren kon verblijven zonder daadwerkelijk aangepakt te worden door de Taliban, ook al kwam hij minder naar huis sinds de bomaanslag. Aangezien die bomaanslag overigens plaatsvond in Jalalabad, "heel dicht bij" het werk van uw vader (CGVS, p. 22), kan er niet worden aangenomen dat uw vader ook in Jalalabad zelf niet opnieuw slachtoffer kon worden van aanslagen, die volgens uw verklaringen twee of drie keer per week gebeurden (CGVS, p. 10-11). Het is weinig waarschijnlijk dat strategische actoren als de Taliban of Daesh dermate aarzelen zouden optreden indien ze uw vader daadwerkelijk viseerden. Uit bovenstaande blijkt dat u geen concrete indicaties geeft voor vervolging door de Taliban of Daesh omwille van het werk van uw vader in de periode voor de machtsovername (CGVS, p. 1-29). Met bovenstaande slaagt u er namelijk allerminst in aan te tonen dat uw vader ten tijde van die bomaanslag en voor de machtsovername persoonlijk gevisieerd of bedreigd werd omwille van zijn werk voor de voormalige overheid, hetzij met de bomaanslag, hetzij met het berichtje of telefoontje daarna.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt verder tenietgedaan door de vage verklaringen die u aflegt over de problemen die u en uw vader hebben gekend ten tijde van de machtsovername door de Taliban in augustus 2021. Zo slaagt u er eerst en vooral allesbehalve in aan te tonen dat de beweerde problemen die uw vader en uw familie met de Taliban gekend zouden hebben, wel degelijk gelinkt zouden zijn aan het werk van uw vader. Dat komt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke asielmotieven allerminst ten goede, gezien die volgens uw verklaringen onlosmakelijk verbonden zijn met de professionele activiteiten van uw vader (zie boven). Zo verklaart u dat de Taliban de dag na de verdwijning van uw vader naar uw huis kwamen en vroegen naar uw vader (CGVS, p. 24). U vertelde hen dat jullie hem niet konden bereiken waarop ze zeiden dat u aan het liegen was (CGVS, p. 24). Daarna gingen ze weg (CGVS, p. 24) en de volgende dag kwamen ze terug om u opnieuw naar uw vader te vragen (CGVS, p. 24). De Taliban heeft echter nooit een reden gegeven waarom ze uw vader zochten (CGVS, p. 24).

Gevraagd wat u zelf denkt dat de reden was, verwijst u naar het werk van uw vader in verband met de verificatie van de taskara's (CGVS, p. 24), maar u verklaart uitdrukkelijk dat u er geen concrete indicaties of bewijs voor hebt dat dat de reden was en zegt slechts: "ik denk dat er een verband tussen die twee incidenten is" (CGVS, p. 24). Een dergelijke blote bewering ondergraaft de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van een verband tussen het werk van uw vader voor de voormalige overheid enerzijds, en de bezoeken van de Taliban ten tijde van de machtsovername anderzijds. U kan dan ook geenszins aantonen dat uw vader daadwerkelijk gevisieerd werd door de Taliban omwille van deze activiteiten. De aanwezige landeninformatie met betrekking tot medewerkers van de voormalige overheid, die geen situatie

schetst waarin personen met het profiel van uw vader vervolgd worden (zie boven), vergroot het onaannemelijke en ongeloofwaardige karakter van een dergelijke verband alleen maar meer. Ook slaagt u er allesbehalve in een verband te concretiseren tussen de bezoeken van de Taliban ten tijde van de machtsovername enerzijds, en de eerdere problemen van uw vader ten tijde van de bomaanslag, waarover u evenmin eenduidige verklaringen wist af te leggen, anderzijds. Gevraagd of u concrete indicaties hebt voor een verband tussen de problemen in beide periodes, stelt u slechts op hypothetische wijze: "Misschien kenden de Taliban mijn vader en daarom zijn zij altijd naar mijn huis gekomen" (CGVS, p. 21). De Taliban zelf hebben echter nooit te kennen gegeven dat zij iets te maken hadden met die bomaanslag of de bedreigingen erna (CGVS, p. 21). Gelet op het feit dat u zelf niet weet of jullie het doelwit van de bomaanslag waren (CGVS, p. 19) en het feit dat uw vader sindsdien geen concrete problemen heeft gekend, ondanks de door u geschetste veiligheidssituatie met de vele ontvoeringen en moorden (zie boven), is het bijzonder onaannemelijk dat uw vader omwille van zijn werk gevisieerd zou zijn door de Taliban zoals u beweert. Dit blijkt ook niet uit de verklaringen die u aflegt over de problemen die uw familie kende met de Taliban na de verdwijning van uw vader, gezien uw verklaringen hierover niet geloofwaardig geacht kunnen worden. Wat uw persoonlijke situatie en beweerde problemen met de Taliban betreft, moet hierbij nog worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het is aldus aan u om aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen. U haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde op de verdwijning van uw vader. Zo verklaart u dat de Taliban de dag na de verdwijning van uw vader naar uw huis kwamen om hem te zoeken (CGVS, p. 14). De volgende dag kwamen ze terug en doorzochten ze uw huis, op zoek naar uw vader, maar vonden hem niet (CGVS, p. 14). Vervolgens probeerden ze u mee te nemen, als oudste zoon van uw vader (CGVS, p. 14). Ze hebben u getrokken en meegesleept, maar uw moeder en zus waren aan het huilen en hielden u vast (CGVS, p. 14). Op dat moment belden de Talibanleden hun commandant die hen zei dat als uw vader de volgende dag niet thuis was, ze u dan mochten meenemen (CGVS, p. 14). De volgende dag was u echter al naar Kabul vertrokken om van daaruit uw land te verlaten (CGVS, p. 14). U slaagt er allesbehalve in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban op die wijze handelden, in het licht van de door u geschetste veiligheidssituatie ten tijde van de machtsovername. Zo verklaart u dat de eerste paar dagen van de machtsovername in Jalalabad "mensen werden doodgeschoten, gedood, onthoofd" (CGVS, p. 12). De slachtoffers waren mensen die voor de overheid werkten en mensen die persoonlijk conflicten hadden (CGVS, p. 12). U stelt uitdrukkelijk dat er "veel jongens werden meegenomen van MKF [Mawlawi Khalis Family], werden gedood in MKF" (CGVS, p. 12). Gelet op die verklaringen over de veiligheidssituatie ten tijde van de machtsovername, kan u niet aannemelijk maken dat de Taliban bij u niet doortastender te werk gingen en u de tijd gaven te ontsnappen. Gevraagd of u weet wat de Taliban met u wilden doen wanneer ze u wilden meenemen omdat uw vader niet te vinden was, herhaalt u hoe de Taliban naar de huizen kwamen om mensen te ontvoeren, doden en hun lichamen vervolgens te dumpen (CGVS, p. 25). Gevraagd waarom ze in uw geval dan toch eerst nog naar hun chef belden, stelt u dat uw moeder en zussen aan het huilen waren, waarna ze belden naar hun commandant die zei dat ze u de volgende dag zouden kunnen meenemen indien uw vader er dan niet was (CGVS, p. 25), wat reeds bijzonder onaannemelijk is gelet op de door u geschetste handelswijzen van de Taliban (CGVS, p. 11-12). Gevraagd om welke reden ze u nog een dag tijd gaven, stelt u dat de Taliban u bang wilden maken opdat u wel zou verklappen waar uw vader was (CGVS, p. 25). Daarmee kan u echter allerm minst uitklaren waarom de Taliban u niet meteen meenamen, om zo uw familie effectief onder druk te zetten informatie over uw vader te geven of uw vader zo te lokken. U zegt immers zelf dat de reden was dat ze u wilden meenemen: "om mijn familie bang te maken, om mijn vader te verklappen of te lokken" (CGVS, p. 25). Expliciet gevraagd om welke reden de Taliban u dan toch niet hebben meegenomen om uw vader op die manier te lokken, stelt u dat de Taliban u niet heeft meegenomen omdat uw familie huilde (CGVS, p. 24-25). In het licht van het eerder door u geschetste beeld van de Taliban die vele mensen en jongens ontvoerde en doodde ten tijde van de machtsovername, is het bijzonder onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban zich in uw geval laat tegenhouden door huilende familieleden indien zij effectief op zoek zijn naar een voormalig medewerker van de overheid en daarvoor diens familielid willen ontvoeren om de familie zo onder druk te zetten. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bezoeken van de Taliban vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, waarbij ze u lieten ontsnappen, teniet gedaan. Bovendien zijn uw verklaringen op het CGVS omtrent die bezoeken strijdig met uw eerdere verklaringen op de DVZ. Op het CGVS stelt u uitdrukkelijk dat de Taliban slechts bij het tweede bezoek naar hun commandant belden (CGVS, p. 25), terwijl ze volgens uw verklaringen op de DVZ bij beide bezoeken hun commandant belden (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Er kan van een verzoeker om internationale bescherming echter verwacht worden dat die eenduidige verklaringen kan afleggen over cruciale incidenten in diens asielrelaas. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven. Door het afleggen van vage verklaringen over de problemen van uw vader ten tijde van de bomaanslag en erna, en van uw vader en zijn familie ten tijde van de machtsovername, toont u de problematische situatie waarin uw vader en familie zich zouden bevinden allerm minst aan. Kortom slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw vader werd vervolgd omwille van zijn werk voor de voormalige overheid, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolgingsfeiten, die volledig

voortvloeien uit dit element, teniet doet.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt verder tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie, die plaatsvonden na uw vertrek. U verklaart dat de Taliban na uw vertrek nog ongeveer twaalf of dertien keer naar uw familie zijn gekomen, op zoek naar u en uw vader (CGVS, p. 7). De eerste keer was op de dag van uw vertrek (CGVS, p. 14). Vijf maanden na uw vertrek woonde uw familie ook twee maanden bij familie in Pachir in het district Khogyani, en ook daar zijn de Taliban langsgesproken om naar u en uw vader te vragen (CGVS, p. 7). Daarna keerden ze terug naar Mawlawi Khalis Family, waar de Taliban nog een keer langskwamen (CGVS, p. 8). Bij een van die bezoeken hebben de Taliban uw broer I, die ten tijde van uw interview op de DVZ op 28 februari 2022 vijftien jaar oud was (CGVS, p. 7) en nu dus minstens zestien jaar oud is, ook geslagen (CGVS, p. 14). Daarnaast verklaart u dat uw broers I en M telkens op verschillende plaatsen verblijven omdat uw moeder bang is dat hen iets zou overkomen (CGVS, p. 14-15). Uw moeder vreest dat de Taliban uw broers zouden meenemen, zoals ze ook bij u wilden doen (CGVS, p. 26). Daarom wonen uw broers afwisselend bij uw paternale oom J in Kabul, bij uw maternale oom S K in Jalalabad, op 30 minuten van Mawlawi Khalis Family, bij uw paternale oom A G in Khogyani en bij uw moeder in Mawlawi Khalis Family (CGVS, p. 14-15). U verklaart dat ze soms wel naar buiten gaan, behalve wanneer ze thuis in Mawlawi Khalis Family zijn; dan blijven ze binnen (CGVS, p. 15). Ze reizen overdag tussen die verschillende plaatsen met een riksja, minibus of pick-uptruck (CGVS, p. 15). U slaagt er echter allesbehalve in aannemelijk te maken dat die levenswijze van uw broers de Taliban zouden verhinderen hen te viseren of iets tegen hen te ondernemen. Zo is het onaannemelijk dat de Taliban, indien ze werkelijk uw broers wilden meenemen zoals uw moeder vreest en zoals redelijkerwijs verwacht kan worden, I niet al ontvoerden tijdens het bezoek aan uw huis in Mawlawi Khalis Family waarbij ze hem sloegen (CGVS, p. 27). Daarnaast zijn de Taliban ook eerder al naar Khogyani gekomen om u en uw vader daar te zoeken (CGVS, p. 8), wat maakt dat uw broers ook daar niet veilig zijn. Het feit dat uw moeder hen toch nog naar Khogyani stuurt, ondergraaft zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen na uw vertrek. Het hoeft geen betoog dat uw broers sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 ook bij uw ooms in Kabul of Jalalabad niet veilig zijn voor vervolging door de Taliban. Zoals eerder besproken kon u allesbehalve aannemelijk maken dat de Taliban dermate aarzelend zouden optreden wanneer ze uw vader zochten, en ze u bij hun bezoeken lieten ontsnappen (zie boven). In het verlengde daarvan is het bijzonder onaannemelijk dat de Taliban vervolgens dezelfde fout maken en er bij hun vele bezoeken na uw vertrek nooit in slaagden uw broers te ontvoeren om uw familie zo toch onder druk te zetten, zeker gelet op het feit dat uw vader en u eerder al aan hun greep ontsnapt waren, en gelet op uw eerder geschetste beeld van de veiligheidssituatie en de handelwijzen van de Taliban. Kortom kan het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees voor vervolging niet afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de periode na uw vertrek uit Afghanistan.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw taskara en paspoort (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2), en de kopie van de taskara van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 4) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De kopieën van de documenten in verband met het werk van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 5) tonen hoogstens diens werk voor de voormalige overheid aan en dat wordt evenmin betwist door het CGVS. De kopieën van uw documenten in verband met uw schoolopleidingen in Afghanistan en uw loonbrieven van uw werk in België (zie administratief dossier, groene map, documenten 3 en 6) hebben geen betrekking op uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan, en volstaan evenmin om te kunnen spreken van verwestering (zie onder).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificati Richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Zo verklaart u dat de Taliban waren te weten gekomen dat uw familie u naar Europa had gestuurd, waarop ze erg boos werden omdat ze het leven in Europa afkeuren (CGVS, p. 14). Uw familie vertelde hen daarop dat u naar Pakistan was gevlucht, niet naar Europa (CGVS, p. 14). Gevraagd of er specifieke redenen zijn in verband met uw verblijf in Europa, waardoor u niet naar Afghanistan kan teruggaan, stelt u slechts in algemene zin dat de Taliban alle mensen in Europa als kettens en ongelovigen zien (CGVS, p. 27), maar laat u het na die vrees te

concretiseren en toe te passen op uw persoonlijke omstandigheden. Ook uw advocaat merkte op dat u goed geïntegreerd bent in België, Nederlands spreekt en werkt, en dat er zodoende “sprake kan zijn van verwestering” (CGVS, p. 27). In verband met uw werk in België legt u loonbrieven neer (zie administratief dossier, groene map, document 6). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd uw integratie in België zelf te duiden, verwijst u opnieuw naar het feit dat de Taliban u als ketter zouden aanzien, zegt u dat mensen en mensenrechten worden gerespecteerd in België, en stelt u: “Ik denk zoals jullie” (CGVS, p. 27). Gevraagd dat te concretiseren, stelt u slechts vaagweg en in algemene zin: “Mijn leven hier is anders, je kan altijd op normale wijze alles doen. Je wordt nooit uitgestoten, hier is ook vrijheid en je mag alles doen wat je wil” (CGVS, p. 27). Gevraagd een voorbeeld te geven van die vrijheid die u hier ervaart, verwijst u in algemene zin naar de mogelijkheid om naar een discotheek te gaan of een homoseksueel huwelijk te sluiten (CGVS, p. 27). Opnieuw haalt u echter geen concrete elementen aan die voor u persoonlijk zouden wijzen op een vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in België, bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Verder is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van ‘verwestering’ wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p. 27, 13-14), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (zie boven). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Stukken die reeds voorlagen op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij verweerder, die kunnen geïnventariseerd worden als volgt:

- Taskara van verzoeker (kopie)
- Paspoort van verzoeker (kopie)
- Schooldocumenten van verzoeker (kopie)
- Taskara van vader (kopie)
- Vele werkdocumenten met betrekking tot het werk van de vader van verzoeker, met vertaling in het Engels (kopie)
- Loonbrieven van verzoeker (van Actief interim van de jaren 2022 en 2023)

2.2. Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;

(8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;

(9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;

(10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2023_1214.pdf.

2.3. Verzoeker legt een aanvullende nota neer waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen, worden voorgelegd:

- discharge card van ziekenhuis + vertaling waarin wordt gesteld dat verzoeker in het ziekenhuis was van 12 mei 1393 tot 15 juni 1393

- getuigenissen van werkgevers in België (uitzendkantoor Actief), bij ICO technics als productiemedewerker.

3. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een “eerste middel” “aangaande de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen” geeft verzoeker een theoretische toelichting bij artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, het voordeel van de twijfel en de actieve samenwerkingsplicht. Hij benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS. Verzoeker wijst hierbij op het beperkte gebruik van authentieke documenten in zijn land van herkomst en het feit dat verweerder geen enkele waarde hecht aan stukken uit Afghanistan gezien hun relatieve bewijswaarde, zodat hij niet op ontegensprekelijke wijze zijn relaas met stukken kan staven. Verzoeker betoogt dat hij bovendien formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen blijft staan en het volledige vluchtrelaas en alle verklaringen die werden afgelegd door hem. Verder moeten de antwoorden geïnterpreteerd worden vanuit zijn referentiekader.

Waar verweerder wijst op “vaagheden” en twijfelt aan de hoegrootheid van het imminent risico op vervolging, betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte zijn hele relaas als ongeloofwaardig bestempelt. Hij benadrukt dat hij niets anders dan de waarheid heeft verteld en geeft aan dat hij bij zijn verklaringen blijft. Verzoeker stelt de vragen die hij heeft gekregen op een zo correct mogelijke manier beantwoord te hebben en dit binnen de grenzen van zijn kunnen. Verzoeker stelt dat iedere conclusie getrokken uit een onwetendheid volkomen subjectief van aard is. Verzoeker beklemtoont dat hij een getraumatiseerd iemand is en hij als de dood is voor een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij meent dat het vluchtrelaas van een verzoeker om internationale bescherming niet zomaar gemakkelijksheidshalve als ongeloofwaardig mag worden omschreven. Hij betoogt dat waar verweerder uit bepaalde details in zijn relaas conclusies trok die tot zijn ongeloofwaardigheid hebben geleid en waar verweerder bepaalde gegeven informatie interpreteert als zijnde vaag en ook twijfelt aan de hoegrootheid van het imminent risico op vervolging.

Verzoeker benadrukt dat vele leden van de taliban uit Pakistan kwamen en dat zijn vader hen in sommige gevallen documenten diende te weigeren. Zijn handtekening was van wezenlijk belang en hij werd daarom geïdende. Dit acht verzoeker meer dan plausibel. De bomaanslag en dreigbrieven/dreigberichten die zijn vader kreeg, hadden niet noodzakelijkerwijs verband met elkaar. Verzoeker heeft dit nooit met zekerheid geweten, toch is het wel toevallig dat hij en zijn vader te maken kregen met een bomexplosie net in de periode dat zijn vader hiervoor uitdrukkelijk zijn angst had uitgesproken. Verzoeker raakte overigens effectief gewond en werd hiervoor verzorgd in het ziekenhuis, waarvan hij zal trachten bewijs voor te leggen. Verzoeker is formeel dat ze hem zullen blijven zoeken, zolang ze zijn vader niet hebben gevonden. Zijn verklaringen zijn in dat opzicht op zijn minst mogelijk en de bevindingen van verweerder zijn louter speculatief en niet objectief van aard.

In het tweede middel “aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling” wordt op theoretische wijze artikel 48/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) uiteen gezet. Verzoeker gaat daarbij in op begrippen als “daden van vervolging” waarbij benadrukt wordt dat verzoeker geïdende werd door de taliban “als verdachte van spionage” en hij zal geïdende blijven omwille van zijn politieke overtuiging.

Verzoeker betoogt hierbij dat er geen verwarring bestaat over het gegeven dat indien hij de waarheid heeft gesproken over de werkzaamheden van zijn vader een imminent gevaar voor hem bestaat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, zeker gelet op zijn vlucht naar het Westen. Hij besluit dat zijn verklaringen stroken met de modus operandi van de taliban.

In het derde middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker wederom eerst een theoretische toelichting en wordt gewezen op de trauma's die verzoeker heeft opgelopen

naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Voorts wordt gewezen op de "actuele situatie" in Afghanistan en aangevoerd dat de veiligheidssituatie waarnaar het CGVS verwijst in de bestreden beslissing niet langer kan worden weerhouden als betrouwbaar. Verzoeker betoogt dat er bovendien in verschillende actuele rapporten van na augustus 2021 te lezen valt dat hij aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst en er niet te ontkennen valt dat de taliban Afghanistan opnieuw in handen hebben genomen ingevolge de massale terugtrekking van de Amerikaanse strijdkrachten.

Er wordt vervolgd dat de actuele veiligheidssituatie die dient te worden weerhouden voor een risico-inschatting voor verzoeker een veiligheidssituatie is die te vergelijken is met de veiligheidssituatie van meer dan tien jaar geleden. Bovendien werd een algemeen advies tot niet-terugkeer gegeven door UNHCR, maar het CGVS geeft volgens verzoeker geen gevolg aan de inhoud van dit advies en meent informatie te hebben gevonden waaruit kan worden begrepen dat er een verminderd risico bestaat voor een terugkerende vluchteling zoals hij. Verzoeker benadrukt dat er nog steeds een risico bestaat op een burgeroorlog en voert aan dat bovendien de bescherming doeltreffend moet zijn en niet tijdelijk van aard. Er wordt door verzoeker nog opgemerkt dat de bestreden beslissing zijn district niet kan vooruitschuiven als een potentiële locatie voor hem. Voorts wordt in het verzoekschrift aangegeven dat er evenmin een (vlucht)alternatief werd aangehaald in de bestreden beslissing en verweerder geenszins onderzocht waar verzoeker zou terechtkomen in Afghanistan bij een eventuele terugkeer of nog meer in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terechtkomen bij een eventuele herlocatie.

Verder betoogt verzoeker dat hem er ook torenhoge kosten/lasten te beurt vallen, dewelke hij nooit zou kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst en de levensgevaarlijke situatie van heden, aldus verzoeker. Er wordt hierbij aangekaart dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en louter ijdele hoop zijn.

Verzoeker wijst verder op de informatie beschikbaar bij de FOD Buitenlandse Zaken en benadrukt tot slot dat de specifieke veiligheidssituatie niet werd nagegaan noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften zoals medische zorgverlening, sociale zekerheid, re-integratie voor een afgewezen asielzoeker uit het Westen.

Verzoeker vervolgt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn specifieke profiel en hij erg verwesterd is, nu hij verschillende zaken heeft gepost op zijn sociale media. Hij was aanwezig op verschillende festivals en heeft zich westerse klederdracht toegeëigend.

Tot slot gaat verzoeker op uitvoerige wijze in op het ontbreken van een eventueel (intern) vluchtalternatief en de schending van de materiële motiveringsplicht.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij kopieën neer van zijn taskara en de taskara van zijn vader. Hij legde eveneens een kopie van zijn paspoort voor. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder.

Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Pachieragam in de provincie Nangarhar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

Wat betreft het vluchtrelaas kan verwezen worden naar het feitenrelaas zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing stelt verweerder evenwel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de taliban wordt vervolgd omwille van de tewerkstelling voor de machtsovername van zijn vader.

Hij baseert zich hiervoor onder meer op de volgende motieven:

1. Uit de landeninformatie blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Volgens verweerder hebben de meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Hij erkent dat bepaalde ex-overheidsmedewerkers wel te maken kunnen krijgen met vervolging, hetgeen onder meer afhangt van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Verweerder neemt wel aan dat de vader van verzoeker diensthooft was op de bevolkingsregistratie van 2010-2011 tot de machtsovername in 2021, maar stelt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande de vervolgingsfeiten omwille van het werk van de vader.

2. Zo verwijst verweerder naar de bomaanslag die verzoeker aanhaalt, ongeveer zes jaar voor de machtsovername, waarover verzoeker verklaart zelf niet te weten wie daarvan het doelwit was. Tijdens het vrij relaas begint verzoeker ook vanaf de machtsovername en gaat hij niet eerst in op de bomaanslag en de problemen die zijn vader heeft gekend voorafgaandelijk aan de machtsovername. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft verzoeker geen melding gemaakt van een bericht of telefoontje enkele maanden na de bomaanslag, verzoeker heeft het ook niet spontaan aangehaald tijdens het vrij relaas bij verweerder.

3. Verzoeker legt onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen af over de aard van de bedreigingen ten aanzien van zijn vader in de periode na de bomaanslag. Zo heeft verzoeker het eerst over een bericht op een telefoon, vervolgens over het ontvangen van een brief en vervolgens dat zijn vader beiden heeft ontvangen. De ene keer stelt hij de brief te hebben gelezen, de andere keer dat hij alleen maar het bericht op de gsm heeft gelezen. Vervolgens verklaart verzoeker dat hij "denkt" dat zijn vader brieven heeft gekregen en tot slot dat zijn vader ook telefoontjes kreeg.

4. Ten tijde van de machtsovername verklaart verzoeker dat zijn vader is verdwenen naar aanleiding van een telefoontje van een vriend. Vervolgens verklaart verzoeker dat de taliban ten tijde van de machtsovername naar hun huis kwamen om zijn vader te zoeken. Dienaangaande wijst verweerder weer op enkele tegenstrijdigheden en elementen die ongeloofwaardig zijn. Zo verklaarde verzoeker dat de taliban twee opeenvolgende dagen zijn langsgesproken om zijn vader te zoeken. Op de DVZ verklaarde verzoeker dat de taliban bij de beide bezoeken telkenmale belden naar hun chef met de vraag wat te doen met verzoeker, bij verweerder verklaarde verzoeker dat dit enkel bij het tweede bezoek gebeurde.

5. Bovendien acht verweerder het ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker uiteindelijk bij dat tweede bezoek niet meenamen. Volgens de verklaringen van verzoeker zouden de taliban aan hem getrokken en gesleept hebben, maar zouden zijn moeder en zus gehuild hebben en hem vastgehouden hebben, hetgeen aanleiding zou gegeven hebben voor de telefoon naar hun commandant waardoor ze verzoeker toch niet meegenomen hebben.

6. Ook de verklaringen na het vertrek uit Afghanistan van verzoeker zelf, acht verweerder niet geloofwaardig. Verzoeker verklaarde dat de taliban ongeveer twaalf of dertien keer naar zijn familie zijn gekomen, op zoek naar zijn vader en naar hem. Omwille van hun onveiligheidsgevoel is de familie vijf maanden later naar familie in Pachiragam, district Khogyani verhuisd, waar de taliban uiteindelijk ook een keer langskwamen. Bij een van de bezoeken sloegen de taliban broer I., die toen vijftien jaar oud was. De broers I. en M. verblijven op drie verschillende plaatsen uit angst voor de taliban, ze verplaatsen zich tussen die drie plekken met de riksja, de minibus of een pick-uptruck.

Verweerder gelooft niet dat de taliban bij die vele bezoeken na het vertrek van verzoeker er nooit in slaagden de broers te ontvoeren om de familie onder druk te zetten, gezien de eerdere ontsnappingen van zijn vader en verzoeker zelf en de veiligheidssituatie ter plaatse en handelswijze van de taliban. Volgens verweerder is het ook niet geloofwaardig dat de moeder van verzoeker haar zonen I. en M. ook stuurt naar Khogyani, aangezien de taliban volgens de verklaringen daar ook reeds kwamen om verzoeker en zijn vader te zoeken. Tot slot acht verweerder het ook niet aannemelijk dat de broers op die wijze -door zich te verplaatsen met riksja, minibus of pick-uptruck en door deels te verblijven op een plaats waar de taliban reeds zijn komen zoeken-, kunnen verhinderen dat de taliban tegen hen iets ondernemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker amper of niet ingaat in het verzoekschrift op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat indien hij de waarheid heeft gesproken over de werkzaamheden van zijn vader, er een imminent gevaar is in geval van terugkeer naar Afghanistan, mede gelet op zijn vlucht naar het westen. Wat betreft de vlucht naar het westen, zal de Raad dit hieronder bespreken. Het is inderdaad niet door verweerder betwist dat verzoekers vader departementshoofd was van de dienst bevolkingsregistratie in Jalalabad. Dit blijkt ook uit de talrijke stukken die verzoeker dienaangaande heeft voorgelegd, met vertaling naar het Engels en die ook voor de Raad geloofwaardig maken dat de vader een overheidsfunctie heeft uitgeoefend zoals door verzoeker omschreven. Verzoeker kon overigens dienaangaande ook gedetailleerde verklaringen afleggen tijdens het gehoor. Volgens verzoeker was hij in dat kader onder meer verantwoordelijk voor afgifte

van Afghaanse taskara's, waarbij hij soms weigerde taskara's aan mensen van daesh of van de taliban uit Pakistan te geven, die een Afghaanse taskara wilden om zich bij het leger of andere overheidsdiensten te kunnen aansluiten. Ook al erkent de Raad dat dit mogelijk een risicoprofiel inhoudt, blijkt inderdaad uit de door verweerder voorgelegde landeninformatie (EUAA Country focus december 2023) dat *"most civilian former public officials have been able to resume their duties within the new de facto administration in Kabul, except for most female civil servants that were sent home."* Tegelijk leest de Raad *"at the same time, killings and various forms of ill-treatment have taken place against both former military and civilian personnel, and such individuals have reportedly been living in hiding."* Wat betreft de risico-analyse, zoals weergegeven in de EUAA country guidance van januari 2023 (p. 57-58), blijkt dat voor rechters, openbare aanklagers en vrouwelijk gerechtelijk personeel in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen. Voor de overige profielen, zoals het profiel van verzoekers vader, moet evenwel een individuele beoordeling worden gedaan van de persoonlijke risicobepalende omstandigheden. Daarbij moet rekening gehouden worden met de instelling waar men werkte, het geslacht, eventuele persoonlijke vijandschappen. Ook familieleden kunnen problemen krijgen, in de context dat men via die familieleden zoekt naar de vroegere overheidsambtenaar. Hieruit blijkt aldus dat wat betreft het profiel van verzoekers vader, zijnde geen rechter, noch openbare aanklager of vrouwelijk gerechtelijk personeel, de individuele situatie moet onderzocht worden. Er kan dus, anders dan verzoeker voorhoudt, niet aangenomen worden dat de enkele geloofwaardigheid van verzoekers vader zijn functie volstaat om aan te nemen dat er voor verzoeker een imminent gevaar is voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift evenmin stelt dat de bomaanslag en dreigbrieven of dreigberichten te maken hadden met het werk van zijn vader. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat het toch wel toevallig is dat de bomaanslag gebeurt in een periode dat zijn vader hiervoor een uitdrukkelijke angst had uitgesproken. De Raad leest dat evenwel niet in het gehoor. Bovendien geeft dit geen verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker vervolgens heeft afgelegd over een dreigbrief aan het adres van zijn vader die hij enerzijds onmiddellijk zou geopend hebben, maar waarover hij vervolgens stelt niet zeker te zijn dat zijn vader brieven heeft gekregen, maar dat te denken. Of nog heeft de Raad geen verklaring voor het feit dat verzoeker ook nog verklaarde te weten dat zijn vader brieven heeft gekregen, maar enkel het bericht op de telefoon heeft gelezen.

Waar verzoeker verklaart dat hij bij die bomaanslag wel degelijk gewond is geraakt en voor verzorging naar het ziekenhuis moest en stelt hierover nog een bewijs te zullen voorleggen, blijkt dat verzoeker inderdaad in de aanvullende nota nog een attest heeft voorgelegd, zijnde een "discharge card" met vertaling naar het Engels. Volgens dit attest verbleef verzoeker in het ziekenhuis van 1393/05/12 tot 1393/06/15 (Afghaanse kalender), dit houdt ongeveer een verblijf van een maand in. Echter, ter zitting stelt verzoeker zelf dat het attest verkeerd is, dat de "6" in de datum 1393/6/15 eigenlijk een "5" had moeten zijn omdat hij maar enkele nachten in het ziekenhuis verbleef om metalen stukjes te verwijderen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat het stuk dus niet strookt met de verklaringen van verzoeker ter zitting.

Verder is het opvallend dat verzoeker het in het verzoekschrift heeft over het feit dat hij wordt gevisieerd door de taliban als verdachte van "spionage" en kan aangenomen worden dat hij zal blijven gevisieerd worden omwille van zijn politieke overtuigingen of het gebrek aan politieke overtuigingen en dat andermaal aan de voorwaarden voor een internationaal beschermingsstatuut is voldaan. De Raad moet evenwel vaststellen dat verzoeker in zijn uitgebreid gehoor nooit enige melding heeft gemaakt van het feit dat hij werd verdacht van spionage, dermate dat hierover voor het eerst melding maken in het verzoekschrift, zonder enige verduidelijking waarom dat voor het eerst aangehaald wordt, in geen geval kan aangenomen worden als het voldoen aan de voorwaarden voor een internationale beschermingsstatus.

Tot slot poneert verzoeker nog dat zijn verklaringen stroken met de modus operandi van de taliban, zonder verdere concrete toelichting. Hiermee weerlegt hij evenmin de hoger door de Raad weerhouden motieven van verweerder.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen met betrekking tot die problemen op een aantal doorslaggevende punten niet geloofwaardig zijn en verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Wat betreft verwestering, wijst de Raad op wat uit de door verweerder voorgelegde informatie blijkt, meer bepaald dat er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten over mensen die Afghanistan verlieten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter niet steeds worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden

beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder doet niet anders besluiten.

In concreto gaat verzoeker in het verzoekschrift niet in op de motieven die verweerder in de bestreden beslissing heeft weerhouden aangaande het risico voor terugkeerders en in het kader van verwestering. Verzoeker verwijst wel op summiere wijze naar "zijn vlucht naar het Westen" en stelt erg verwesterd te zijn nu hij reeds verschillende zaken postte op zijn sociale media, het zou gaan om een aanwezigheid op festivals en een westerse klededrucht. In de aanvullende nota stelt verzoeker nog dat hij met zijn aanbevelingsbrieven zijn integratie wenst te schragen en dat hij hier reeds verblijft sedert 2021. Volgens verzoeker draagt zijn deelname aan het economisch verkeer ondubbelzinnig bij tot een verwesterd profiel. Dit alles draagt volgens hem bij aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en verhoogt zijn risicoprofiel.

Ook al kan de Raad vaststellen, zowel op basis van de talrijke loonfiches die reeds voorlagen bij verweerder ten tijde van het gehoor, als de aanbevelingsbrieven die verzoeker in de aanvullende nota voorlegt, dat hij als magazijnier en als productiemedewerker bij (...) heeft deelgenomen aan de Belgische economie en de werkgevers tevreden zijn over zijn houding, prestaties en motivatie en erop wijzen dat hij behulpzaam, betrouwbaar en loyaal is en al wat Nederlands spreekt, dan nog ziet de Raad niet op welke wijze dit verzoeker in geval van terugkeer onder de negatieve aandacht van de taliban zal brengen, dermate dat voor hem een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen. Wat betreft de foto's van zijn aanwezigheid op festivals, heeft verzoeker hiervan geen stukken voorgelegd. Wat betreft het feit dat verzoeker thans westers gekleed gaat, neemt de Raad aan dat van verzoeker in Afghanistan zal verwacht worden zich aan kledingvoorschriften aan te passen, teneinde niet als verwesterd te zullen beschouwd of gepercipieerd worden. Echter het feit te moeten voldoen aan die elementen, beschouwt de Raad in het geval van verzoeker niet als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat een terugkeer zou inhouden dat hij zijn persoonlijkheid zou moeten verbergen.

Verzoeker wijst op een bijzondere kwetsbaarheid en dit ook in het verzoekschrift, waar hij gewag maakt van ernstige trauma's, die hij heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in het land van herkomst. Hij heeft dienaangaande evenwel geen enkel begin van bewijs voorgelegd, noch verklaringen in die zin afgelegd.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, met diens summiere verwijzing naar het feit dat "de taliban initiatieven hebben genomen richting verzoeker", kan dienstig worden verwezen naar de

hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de problemen met de taliban in verband met het werk van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is

om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en van de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023.

Door algemene informatie uit 2021 aan te halen, te verwijzen naar informatie die ook verweerder mee in ogenschouw heeft genomen en een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aan te stippen dat bestemd is voor Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie zoals aangebracht door verweerder bij de aanvullende nota van 12 maart 2024. Waar verzoeker nog opgemerkt dat de bestreden beslissing zijn district niet kan vooruitschuiven als een potentiële "locatie" voor hem, legt hij geen informatie voor die dit kan onderbouwen. Verweerder is in de bestreden beslissing niet op onredelijke wijze van mening dat verzoeker terug kan gaan naar het district alwaar hij van afkomstig is, en de Raad kan die beoordeling volgen. In een dergelijke situatie moeten verweerder of de Raad niet ingaan op een (vlucht)alternatief of eventuele "herlocatie".

De Raad merkt nog op dat verzoeker met de verwijzing naar zijn opgelopen trauma's, waarvan hij -zoals hoger aangestipt- geen stukken neerlegt, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De Raad merkt verder op dat uit verzoekers betoog niet duidelijk blijkt op welke manier zijn ongestaafd en niet nader aangetoond trauma hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Afghanistan in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit niets dat verzoekers mentale of fysieke gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Afghanistan, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer gelet op het familiaal netwerk in Afghanistan. Er blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker op enigerlei wijze aangetast zou zijn dermate dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:
A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES